

Phần 12

Chương 56 Sống Chết Không Rời

Sau khi Tiểu Dương biết được chuyện quà tặng thì nghĩ tới muốn đi giải thích với Uyển Như một phen, nhưng cố tình sau khi nghi thức quan lễ kết thúc chính là tiệc rượu, Uyển Như ở bên trong viện chiêu đãi khách nữ, hẳn thân là chủ của yến tiệc tạm thời không có cách nào rời đi, vẫn bị người kéo xem ca múa, uống rượu ngon.

Cả đời chỉ có một lễ thành niên, có thể không rộng mở vạt áo bừa bãi làm âm ỉ? Tùy tùng, bằng hữu tam lang mang theo từ vùng biên cương, mỗi một người một chén to thay nhau tiến lên mời rượu, sau khi chút ý thức cuối cùng biến mất, Tiểu Dương được xưng “ngàn chén không say” cũng kêu lên “Không chịu nổi”, chóng mặt mí mắt không nhận được muốn dính chung một chỗ.

“Muốn ngủ thì đi ngủ đi, đừng cố gắng nữa.” Phó tướng Từ Hằng Ninh chuyển ly rượu sang lẳng cười một tiếng, còn nặng nề vỗ đầu vai Tiểu Dương liếc mắt đưa tình nói: “Mỹ nhân cũng chuẩn bị rồi, huynh còn chờ gì nữa? Đêm xuân ngắn lắm mau mau tận hưởng lạc thú trước mắt đi!”

“Phi, chớ có nói hươu nói vượn!” Tiểu Dương lắc lắc đầu, híp lại đôi mắt có chút đỏ lên mắng bằng hữu tốt, “Chẳng lẽ huynh không biết, ban đầu Uyển Như nguyện ý gả cho người hôn mê bất tỉnh như ta là có điều kiện, sau ba mươi tuổi không con mới có thể cưới thiếp.”

“Điều kiện, điều kiện là cái thá gì? Thật đúng là ‘ma cao một thước, đạo cao một trượng’, không cưới thiếp thì không có cách nào dính lên nữ nhân khác nữa ư? Không cho danh phận thì được chứ gì.” Từ Hằng Ninh dùng một loại giọng điệu ẩn chứa châm chọc, “Cũng đừng nói cho ta biết, huynh thật sự định treo cổ trên một thân cây đấy nhé.”

“Ta thích, huynh quản được ư?” Tiểu Dương trừng mắt liếc gã một cái lại bắt đầu cười xã giao với tân khách, không nhiều lời hơn nữa.

Tại nơi đông người này cố tình lại có tên không thức thời, muốn xem chuyện cười của Tiểu Dương, cũng không biết là người nào mượn danh tiếng Vĩnh An vương lẳng lẽ phái người đi bố trí gian phòng cho mỹ nhân, dẫn đôi phương tiên vào đại sảnh yến khách.

Hai nữ tử xinh đẹp vóc dáng người hơi gầy dung mạo giống nhau như đúc, thanh tú động lòng người đứng ở đối diện Tiểu Dương học bộ dạng của người Đại Tề hành lễ, sau đó đang lúc mọi người ồn ào thì tiếp theo một trái một phải ngồi vào vị trí, rót rượu, gấp thức ăn cho tam lang.

“Ai cho các người tới đây?” Tiểu Dương lạnh lùng hỏi.

Người trong nhà cũng biết hẳn không tham nữ sắc, cho dù Hồ Cơ xinh đẹp cũng không thể tùy tiện trái ôm phải áp ngồi hưởng tề nhân chi phúc. Đây là có người cố ý mang bọn họ đến?

Hai nữ tử phiên bang không giỏi tiếng Đại Tề tất nhiên không thể đột nhiên tới, Tiểu Dương âm thầm suy nghĩ rốt cuộc là ai làm?

Kế phi của Vĩnh An vương phải là người bắt đầu, cần phải nhớ các nàng có thể tự do đi lại ở trong viện nhất định là có nội ứng, người tam lang hoài nghi đúng là Cổ thị thiếp của phụ thân, nhưng toàn bộ tiền đồ của nữ nhi bà ta đều ở trong tay mình và mẫu thân, tội gì đắc tội với người lại không chỗ tốt.

Đang lúc Tiểu Dương suy nghĩ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì ở bên trong đại tẩu và Uyển Như đã biết được tin tức này.

Vốn hai nàng đang quản gia, tất cả chuẩn bị cho tiệc rượu cũng là họ nhìn chăm chăm các quản sự làm, hơn nữa Mai thị ở trong ngôi nhà này cũng được ba đến năm năm rồi, tất nhiên có nô tỳ trung thành truyền lời.

“Hai Hồ Cơ kia không giống với vóc người chúng ta.” Nữ tỳ chừng mười sáu mười bảy tuổi sinh động như thật miêu tả: “Tóc họ màu vàng, bóng loáng như vàng thỏi, mắt thì như mèo, màu xanh dương, rất dọa người ạ. Đầu rất cao, ngực cũng to, chân cũng đặc biệt thẳng, đặc biệt dài, trên cơ bản là không mặc gì nhiều, cánh tay, chân, ngực cũng đều lộ ra hết.”

“Được rồi, được rồi, đi xuống đi.” Mai thị cau mày phát phát tay. Nàng chỉ cho người chú ý tình hình phía trước, tuyệt đối không phải không cho chị em dâu mặt mũi, ai biết sẽ xuất hiện đôi tử muội kia chứ?

“Chuyện này sau đó lại nói tiếp, tiền khách mới là điều quan trọng nhất.” Uyển Như nở nụ cười với đại tẩu, rồi ra khỏi phòng bên tiếp tục đi tiền khách.

Vì dung mạo hoặc ấu tử trường bối trong nhà, ít có khách nữ nào định chơi suốt đêm, không thể so với nam nhân vừa uống rượu cái là sẽ rất khó tan cuộc, cơm nước no nê còn muốn Mỹ Cơ bồi ngủ, đây gần như đều là lệ thường rồi, làm cho Uyển Như không có cách nào quang minh chính đại chỉ trích Tiểu Dương.

Nàng chỉ đang suy nghĩ, người này uống rượu xong là biết trở về phòng của mình, hay đang ở tiền viện dây dưa với Mỹ Cơ?

Lúc rảnh rồi Mai thị khẽ lôi kéo tay Uyển Như nhẹ giọng khuyên nhủ: “Nên nghĩ thông suốt chút, không phải nam nhân nào cũng đều như vậy. Lúc ngoại công còn trẻ tuổi cũng là người phong lưu, đến hôm nay đã không đủ sức nhưng vẫn thích thưởng thức chuyện tốt đồ vật đẹp, hay muốn giao trái tim hay tặng đồ gì đó cho ngoại tôn yêu thương cũng có thể hiểu được.”

Trong thời gian này, Mai thị và Uyển Như chung đụng rất hòa hợp, theo bản năng nàng suy bụng ta ra bụng người lúc thích hợp an ủi chị em dâu của mình.

Đầu tiên, quả thật Tiểu Dương bày tỏ muốn tự mình tranh giành công danh, như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng tước vị của Tiểu Húc, Mai thị rất hài lòng; tiếp theo, nàng cảm thấy đệ tức phụ (em dâu) này rất lo làm tròn bổn phận của mình là một người quy củ; trừ chuyện đó ra, ở phương diện thi từ ca phú Uyển Như cũng rất có kiến giải.

Đại tẩu học thi thư rất trọn vẹn, mặc dù Tiểu Húc cũng học rất nhiều nhưng hẳn biết hẳn hoàn toàn khác với thê tử, sau khi thành thân Mai thị lần đầu cùng trò chuyện với người bên nhà chồng, rất vui vẻ cảm nhận được cái gì gọi là “Cuộc sống khó tìm được một tri kỷ”.

Quan trọng nhất là, Uyển Như am hiểu nhất chính là ăn mặc, đây hoàn toàn là điều Mai thị thiếu sót, mấy phen hướng dẫn cũng làm cho bề ngoài của đại tẩu xinh đẹp lên, bắt đầu suy nghĩ từ kiểu tóc màu váy, dần dần thay đổi bộ dạng nghiêm túc, cẩn thận lời ăn tiếng nói của nàng.

Mới đầu, đại tẩu để Uyển Như giúp nàng chọn phục sức còn cảm thấy có chút kỳ cục, chỉ khi nào tham dự các loại tụ tập nhận được sự kinh ngạc hoặc tán thưởng của người khác thì nàng mới có chút tự tin với vẻ bề ngoài của chính mình, thậm chí bắt đầu mong đợi đến cuối năm lúc phu quân trở về kinh báo cáo công tác.

Đối với một chị em dâu có trợ giúp mình như vậy, Mai thị có thể không thật tâm đối xử ư?

“Đại ca có vóc người rất đặc biệt, sẽ không phải là...?” Uyển Như nhìn nét mặt Mai thị là nhất thời hiểu ra, là lão bất tử đấy! Cái gì mà Hiền vương anh minh. Hừ!

“Nhưng mà chỉ là Vũ Cơ thôi, lật trời cũng không được. Mọii cũng đừng giận tam đệ, tùy tiện tìm nơi hẻo lánh bố trí những nữ nhân không thể vào kia là được, cho chén thuốc là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.” Mai thị dặn dò như thế, giọng nói hơi hợt mang theo một cảm giác hung dữ không nói ra được.

Nàng nhìn bộ dạng còn trẻ tuổi của Uyển Như, lại nghĩ đến nàng không có mẹ ruột chỉ điểm, đã cảm thấy nàng không có nhiều kinh nghiệm xử lý cơ thiệp của trượng phu, lại nghĩ đến năm đó lúc mình gả tới đây cũng rất gian khổ, nên rất thiện tâm chỉ điểm đôi câu.

Nghe được lời đại tẩu nói, Uyển Như đột nhiên rùng mình một cái, nhất thời nhớ lại chuyện đã trải qua ở trên người mình.

Đúng rồi, chính thê cho những cơ thiệp kia uống thuốc là thủ đoạn rất thường gặp, chỉ là rót thuốc cũng phải chia người, tỳ nữ ti tiện có tâm tư thì có thể dùng, dẫu thiệp, tỳ nữ chính thức lập hôn thư nạp cho phu quân, lại không thể giải quyết thô bạo đơn giản như vậy.

Kiếp trước Trần Ngọc Dung dựa vào khí thế Vĩnh An vương vượt qua giới hạn, kiếp này mình cũng không có nhà mẹ đẻ cường thế để dựa vào.

“Thật sự may mắn rồi, ngoại công chỉ tùy ý cho hai Vũ Cơ.” Uyển Như nhẹ nhàng thở ra một hơi, nếu Diêu gia thì mới gọi là không xong.

“Một loại khác tất nhiên có biện pháp khác để giải quyết, điều dưỡng thân thể cho tốt, nuôi con của mình mới quan trọng nhất.” Đại tẩu cũng không khỏi thở dài, mí mắt sụp xuống cảm khái nói, “Tỷ cũng được xem là người từng trải, đã sớm thấy rõ rồi, một đời một thế nâng khay ngang mày cũng không khó lắm, chỉ cần trên đại thể không có trở ngại đừng rồi rắc chi tiết quá là được.”

“Ừm, muội biết rồi.” Uyển Như gật đầu một cái, rồi sau đó đột nhiên ý tưởng lóe lên đoán được tại sao hai Hồ Cơ kia đột ngột xuất hiện ở tiền viện, “Tẩu tẩu, có lẽ là tâm tư của quản sự Tiền viện quá lớn rồi, ông ta có một nữ nhi năm nay mười bốn tuổi, muốn điều đến Đường Lê viện làm việc bị tỷ cự tuyệt đúng không? Lúc muội đi ra ngoài có hai lần ông ta muốn giới thiệu tiểu nương tử kia đi theo làm tùy tùng chạy vặt...”

Có lẽ, tối nay chỉ là dò xét trước khi ông ta hành động mà thôi, nếu tam lang nạp hai Hồ Cơ kia, tiểu nương tử có thể ở dưới sự giật dây của phụ thân tiến vào được bên giường.

Chỉ tiếc, tất cả mọi người uống phí tâm cơ rồi kết quả đều là công dã tràng.

Tiểu Dương say khướt cho hai Hồ Cơ kia đỡ trở về viện, nằm xuống sau đó lại không cho bất kỳ người lạ nào tới gần người, tâm tư phòng bị của hắn rất nặng, người không quen nằm bên cạnh là tuyệt đối không ngủ được, Uyển Như tiện tay cho hai người này đi phòng bên nghỉ ngơi, sau khi trời sáng mới khoác áo mỏng cười tủm tỉm hỏi Tiểu Dương: “Hai tỷ muội như hoa như ngọc kia, phu quân chuẩn bị bố trí các nàng thế nào?”

“Nhìn đáng đáp, Hằng Ninh huynh rất thích, đưa cho hắn là được.” Tiểu Dương ngáp một cái, chẳng hề để ý khoát khoát tay.

Uyển Như đang nhìn gương trang điểm lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, nhìn phu quân trong gương trên ghẹo nói: “Chàngỡ ư? Đêm qua thiếp thấy, hai người họ thật sự là mỹ nhân tuyệt sắc, lại còn là hai người có vóc dáng giống nhau như đúc nữa.”

“Sao không bỏ được? Giữa hai ta cần gì cho người thứ ba xen vào? Có nàng là thỏa mãn rồi.” Hắn rất nghiêm cẩn trả lời như vậy, cong người ngồi xuống sau lưng Uyển Như, thân mật ôm eo nhỏ của nàng nhắc lại lần nữa, chính mình luôn vì sự nghiệp tuyệt không ý định lãng phí thời gian ở phương diện nữ sắc.

Dứt lời, tam lang vừa lấy lược bên cạnh gương đồng lên giúp Uyển Như chải lại tóc, vừa nhẹ giọng nói: “Nàng đã nói ‘thề sống chết không chia lìa không phụ bạc’, nếu nàng có thể làm được, ta cũng có thể làm được.”

Nghe câu nói quen thuộc kia, Uyển Như đột nhiên sững sờ, nhất thời nhớ lại cái đêm Tiểu Dương giả say làm cho mình có chút uất ức kia. Thì ra là, không phải chỉ có mình bị ép buộc làm ra cam kết, hắn cũng nghĩ như vậy sao?

Uyển Như ngồi ở trước gương ngậy ngốc nhìn phu quân chải đầu cho mình, tam lang làm loại việc tỉ mỉ này từ khi nào? Động tay động chân giày vò thật lâu, nàng lại không thèm để ý chút nào, chỉ ngưng mắt nhìn bóng người có chút mơ hồ sau lưng, trong lòng vẫn luôn vang lên lời hứa của hắn.

“Nhìn ta làm cái gì?” Tiểu Dương vừa hỏi vừa cầm trâm hoa gian khổ tìm chỗ thích hợp cài lên búi tóc Uyển Như.

“Búi tóc quá lỏng, trâm hoa sẽ rơi mất, thiếp thấy còn cần phải làm lại lần nữa rồi.” Uyển Như mím môi cười một tiếng. Chỉ cảm thấy, đó là câu nói tuyệt vời nhất kiếp này nàng nghe thấy. Giờ phút này, là buổi sáng ngọt ngào nhất mình trải qua, nếu đây là một mộng đẹp, chỉ mong nó kéo dài thêm chút nữa.

Ba ngày sau, Uyển Như giúp phu quân sửa sang lại áo, đưa mắt nhìn hắn vào cung gặp vua, nhìn bộ dạng thỏa thuê mãn nguyện của Tiểu Dương, đến nàng cũng không khỏi tâm tình kích động, mơ hồ cảm thấy đây có lẽ là cuộc sống mới khởi điểm của cuộc sống tốt đẹp của bọn họ.

Uyển Như ngồi ở trong xe ngựa chờ phu quân mình trở về ở chỗ bên ngoài cửa cung cách đó không xa, thật ra thì hắn đi chỉ một hai canh giờ, lại làm cho người ta cảm thấy khá dài giống như vẫn không thấy được điểm cuối cùng.

Cho đến khi mặt trời chiều ngã về Tây thì mới thấy Tiểu Dương cười tùm tùm vén rèm xe đi vào ngòi, hưng phấn nói: “Cơ bản đã hoàn thành, ngày mai phải tập diễn binh mô phỏng thực chiến cho Thiên gia xem.”

Uyển Như hơi lo lắng hỏi: “Thực chiến? Ai chiến ai?”

“Hắc giáp khinh kỵ binh của ta và cấm quân huân vệ.” Tiểu Dương hí mắt cười, hi vọng vị giáo nhân của cấm quân huân vệ mà mình đặc biệt bố trí kia đừng làm quá thất vọng.

Hãm hại ta thì phải trả giá...

Chương 57

Hoàng Tử Bán Mặt

Quân số của Cấm vệ quân Huân Vệ cũng chỉ có ba trăm người lại phân ra hai phủ, mỗi phủ do tứ phẩm Trung Lang tướng lãnh đạo, bên dưới còn một lang tướng chính ngũ phẩm, tất cả các cấm quân Huân Vệ còn lại cũng đều là Tông tứ phẩm, đều do công thần Huân Tước hoặc là đệ tử của tướng lãnh cao cấp trong quân hợp thành.

Hòa đồng tốt, là có thể lấy được tấm vé ra ngoài làm võ quan Quả Nghị Đô Úy, thậm chí cũng có thể từng bước một bò lên chức Thứ sử.

Đây cũng là nơi dung thân tốt nhất cho con cháu quyền quý không đọc sách được nhưng lại muốn làm chút chuyện, vốn Thôi Văn Khang cũng muốn đi

đường tắt này, lại bị phu thê tam lang thúc đẩy cố gắng phấn chấn trên con đường khác.

Nếu so nhân phẩm, quan hệ, sao hơn được trên cơ sở lấy ra thành tích chói mắt, tiến một bước dùng quyền thế rút ngắn chiều dài bậc thang tấn chức chức.

Hơn nữa, Tiểu Dương người đã phải thật sự giãy giụa trên con đường giành công trạng vốn xem thường loại cấm vệ quân gọi là “uy vũ, sắc bén” kia.

Hiện tại khai quốc đã lâu, cao quan ở kinh thành ít có cơ hội vác đao ra ngoài liêu mạng, đệ tử con cháu của hắn cũng dần dần không có nhuệ khí, hiện giờ chọn lựa Huân Vệ cũng chỉ nhìn cấp quan của tổ phụ phụ thân huynh đệ, thân cao, hình thể, tướng mạo hay chất lượng tuyển chọn cũng đã giảm xuống, bọn họ ngày càng trở thành đội danh dự đi trước đoàn tuần hành của Thiên gia và bài trí trông cửa cho đẹp đẽ mà thôi, lực chiến đấu gần như không có, gói thêu hoa như vậy cầm binh khí thì có tác dụng gì?

“Tại sao cho Huân Vệ tới đảm đương đối thủ? Chàng đã cảm thấy bọn họ ngu ngốc, sao không tuyển chọn Vũ lâm quân, bọn họ mới thật sự có chức trách bảo vệ kinh thành.” Sau khi về nhà, tìm bốn phía không có ai Uyển Như không nhận được đưa ra nghi vấn.

Nàng cảm giác phu quân luôn nhìn cấm vệ quân Huân Vệ có chút không thuận mắt, từ chuyện hắn phản đối đại ca của mình đi vào nơi đó là có thể nhìn ra đầu mối, rốt cuộc là vì sao?

“Tại sao phải chọn đối thủ mạnh nhất? Yếu nhất không phải rất tốt sao.” Tiểu Dương nhếch lông mày cười một tiếng, giống như nói một chuyện rất bình thường.

“Quả hồng mềm nắm quả thật đơn giản, nhưng cũng dễ dàng dính cả một bàn tay chất lỏng ghê tởm.” Uyển Như nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói thẳng: “Không có một chút xíu tính khiêu chiến thì sao tốt được? Chàng không phải là loại người thích bót việc đâu nhỉ.”

“Aizz, người hiểu ta chỉ có Như Nương!” Tiểu Dương bưng lấy mặt của Uyển Như hung hăng hôn một cái, rồi mới đáp: “Chọn bọn họ đương nhiên là có nguyên do, có thể nói là thuận thế mà làm thôi.”

Thiên gia nghe tam lang trình bày xong thì tò mò vị tiểu tướng sắp mười tám tuổi này có phải chỉ nói mà không làm hay không, hắn liền đề nghị dẫn binh sĩ dưới trướng thực chiến thao tác một lần, có thể nghĩ, trừ khi Hoàng đế điên rồi mới có thể cho phép đưa con của đại tướng quân vùng biên cương mà mình vẫn luôn phòng bị, mang theo mấy trăm Tiểu gia quân hung hãn tiến vào cung.

Tiểu Dương rất thức thời đề nghị: “Thần mang ba mươi người, tìm chỗ đất trống đối kháng với nhân số gấp hai...” Nói tới chỗ này hắn dừng lại, ánh mắt nhìn bốn phía, giống như đang suy nghĩ rốt cuộc nên kéo ai tới làm đệm lưng.

Hoàng đế theo lời của hần vừa nhắc mắt lên nhìn đã thấy trong đại điện có mấy thân vệ Vũ lâm quân đứng ở bên cạnh mình, cùng với hai hàng Huân Vệ đứng nghiêm cảnh giới ở bên ngoài.

“Vậy điều tám mươi Huân Vệ không trực ban tới.” Hoàng đế nhìn vệ sĩ giữ cửa, làm ra quyết định.

Theo ý ông ta, đây chỉ là làm một lần đổi lập khác nhau giữa chiến thuật và phương pháp huấn luyện binh mà thôi, không cần thiết lấy tư binh quan trọng nhất của mình đi làm khí xiếc đùa giỡn, thắng cũng không có chuyện gì lớn, thất bại lại sẽ rất mất thể diện, va chạm tạo thành tổn thất cũng chỉ có thể đau lòng.

Về phần những thứ Huân Vệ gia thế bắt phàm kia, Hoàng đế cũng không thay thế phụ thân mẫu thân của bọn họ mà đi quan tâm làm gì, thậm chí ông ta còn mừng rỡ khi nhìn thấy Tiểu gia quân đã thương người, đắc tội với người.

Dù thế nào nhà ông ta cũng không thiếu tướng sĩ, cũng không có cách nào đối kháng với đại quan nhất lưu.

“Vì vậy, cứ vậy mà quyết định xuống? Vậy hôm nay chàng cần đi thôn trang chọn người không? Muốn đi thì phải lên đường sớm, tránh gặp phải lệnh cấm đi lại ban đêm.” Uyển Như có chút hoài nghi cau mày, cảm giác chuyện không đơn giản như vậy, ngày mai phải ra sân nhưng giờ phút này hần lại thoải mái thành thoi ngồi ở nhà ăn trái cây.

“Hắc, cái gọi là luyện binh ngàn ngày dùng binh chỉ một giờ, lâm trận mới mài gươm có ích lợi gì? Nên an bài sớm đã an bài rồi.” Tiểu Dương gặm quả đào chẳng hề để ý trả lời.

Hai phu thê đang nói chuyện, đột nhiên có nội thị vội vã chạy tới truyền khẩu dụ của Thiên gia, nhân số quá ít sợ hiệu quả không rõ ràng, vì vậy, Thánh thượng mệnh cho Tiểu Dương mang một trăm Tiểu gia quân cùng đối kháng với một trăm tám mươi Huân Vệ, địa điểm thiết lập chỗ thôn trang nơi Tiểu gia làm chỗ tập luyện võ nghệ, cưỡi ngựa đánh cầu ở ngoài thành.

Đến lúc đó Thiên gia sẽ phái hoàng tử tới xem cuộc chiến, đồng thời, quan viên Tứ Phẩm trở lên đứng ngoài quan sát - dù sao kết quả cũng có con cháu của bọn hần.

Mấu chốt kết luận cuối cùng là: bởi vì nhân số nhiều lại có người xem bên ngoài, thời gian diễn tập binh sẽ kéo dài một tuần sau, để khắp nơi chuẩn bị cho xong.

Tiểu Dương cười cảm ơn nội thị truyền chỉ, thuận tiện lặng lẽ đưa vào trong tay gã chút đỉnh bạc, chân mày của Tiểu Nội thị nhất thời giãn ra, cười chỉ điểm nói: “Nghe nói giáo trường nhà Tướng quân hoàn toàn khác với nơi khác, mọi người cũng muốn mở mang tầm mắt, cũng không biết ai có thể may mắn trúng cử.”

Ngự ý, Thánh thượng biết hấn lén lút mô phỏng địa hình thực chiến rừng rậm ở thôn trang, muốn phái người xem tận mắt, ngoài ra, trong đám binh sĩ Huân Vệ cũng xem đây là cơ hội biểu hiện tranh nhau ra sân.

Chắc hẳn, kích thước diễn tập binh mở rộng đúng lúc có nguyên do ở phương diện này, có thể lên sâu khấu quá ít người chẳng phải sẽ tranh nhau đến sát đầu mẻ trán hay sao? Một đám kẻ ngu, cho là hai - một liền thắng dễ dàng sao? Đều không phải tự tìm tai họa hay sao.

“Đây cũng là nguyên do chàng không chút lo lắng phải không?” Uyển Như nhẹ nhàng đi ra sau khi nội thị đi về, cười nhìn về phía phu quân mình.

Tiểu Dương trực tiếp gật đầu: “À, đương nhiên ta không cần phải gấp gáp, thủ hạ chính là binh lính đã diễn tập với địa hình giống vậy rồi, tùy tiện chọn một đội người là có thể xuất chiến, ngược lại, những Huân Vệ kia còn cần tổ hợp đội sau đó còn lo tập luyện nữa.”

Dưới tay hấn chia ra làm bốn người một tổ nhỏ, mười hai người một phân đội, ba mươi sáu người lại tạo thành một trung đội, vẫn luôn luyện hợp tác tác chiến, đâu cần thời gian tổ hợp?

Chắc Huân Vệ trực ban cũng có phân tổ, nhưng thế thì sao? Phân tổ canh cửa cung hoặc đứng ở đại điện hoặc xếp thành hàng tay gơ cao làm nghi thức hoàng kỳ, tuyệt đối không giống với phân đội đối kháng giết địch.

Uyển Như lôi kéo Tiểu Dương đi chính viện, chuẩn bị đi dùng cơm, đồng thời có chút nghi ngờ hỏi: “Vậy thì cần gì chứ, trực tiếp chọn một đội Vũ lâm quân bình thường huấn luyện rất chuyên cần không phải vừa vặn sao?”

“Người nào lại chịu tặng cơ hội nở mày nở mặt hiếm có cho người khác? Hơn nữa Thánh thượng đã mở ‘kim khẩu’ rồi, thời gian có thể đổi, đến lúc đó thay người rất mất thể diện.” Tiểu Dương giải thích, dĩ nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là, hấn đoán được Thiên gia rất vui lòng làm như vậy.

“Đây thật sự là cơ hội nở mày nở mặt?” Uyển Như cũng có chút biết Tiểu Dương, cơ hội nở mày nở mặt này sợ không phải là cho đối phương đâu nhỉ?

“A, thật nở mày nở mặt, đặc biệt nở mày nở mặt, nhất định sẽ là trí nhớ trọn đời không quên.” Tiểu Dương nói xong thì bật cười, vui vẻ giới thiệu: “Tả lang tướng Huân Vệ là đệ đệ đồng bào với Chu thị kế phi của ngoại công, mẹ ruột của bà ta đến hơn bốn mươi mới có nhi tử, hơn nữa còn là đích trưởng tử duy nhất.”

“Hả?! Tả lang tướng? Vậy cho dù là ai ra sân thì bắt buộc hấn ta phải tới chỉ huy hoặc trực tiếp là đội trưởng lãnh binh nhỉ?” Uyển Như kinh ngạc, cảm giác phu quân mình giống như Gia Cát Khổng Minh sống lại, bấm ngón tay tính toán thì cái gì cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hấn.

Nghĩ đến, chắc Trung lang tướng chức quan cao nhất của Huân Vệ kia cũng không biết số phận cuối cùng của mình, thua thì cũng có thể trốn tránh trách

nhiệm, thắng thì hẳn có phương pháp lãnh đạo, Hữu lang tướng thì địa vị thấp một chút, xuất đầu nở mày nở mặt cũng chỉ là chuyện phụ mà thôi.

Nói cách khác, Tiểu Dương đang định mượn cơ hội này mài dao sèn soét làm thịt người!

“Nghe nói, vị Chu lang kia muốn đổi đi nơi khác đến Vũ lâm quân nhĩ, đến bên kia là có thể tiếp tục làm chức tướng quân thậm chí đại tướng quân.” Tiểu Dương hừ lạnh một tiếng, nhổ nước bọt nói: “Hung hăng mài dao thuận tiện hạ mặt mũi của tỷ tỷ hẳn ta xuống, tránh cho bà tám kia nhân rồi không có chuyện gì nhúng tay đến chuyện của chúng ta.”

Khuyến khích đưa mỹ nhân muốn xem chuyện cười của ta đúng không, nằm mơ đi! Để ta xem chuyện cười của Chu gia các người trước, còn muốn đi Vũ lâm quân ư, nằm mộng ban ngày!

Thời gian một tuần nháy mắt đã qua, trong chớp mắt là nghênh đón ngày diễn tập binh, tin tức này thậm chí cũng đã truyền ra ở tầng lớp bình dân, thôn trang của Tiểu gia bị bao phủ bởi cả một đồng người.

Đầu tiên mọi người muốn nhìn xem tiểu tướng quân người có thể giải quyết rắc rối vấn đề Tây Nam Di nhiều năm đó có dáng dấp thế nào, có phải có bộ dạng dạ xoa ba đầu sáu tay hay không.

Mà đến, nghe nói hoàng tử đến tận nơi làm trọng tài phán xử, cho dù không vào được thôn trang xem tỷ võ, ở bên đường thuận tiện xem các hoàng tử như thế nào cũng thật sự có ý tứ, ít nhất khi rảnh rồi còn có chuyện để nói.

Mấy hậu duệ quý tộc đứng đầu kia cũng không làm cho mọi người thất vọng, lúc sắp đến thời gian làm âm ỉ lợi hại nhất là Tam hoàng tử, Lục hoàng tử cùng với Thất hoàng tử, thậm chí ngay cả Cửu hoàng tử còn chưa đủ mười sáu tuổi chưa phân biệt được sự vụ cũng tới xem náo nhiệt.

Đại Tề vốn là đất nước rất tiến bộ, vì vậy, khi các hoàng tử lên đường chỉ phái người mở đường không quét đường phố, hoặc là nói, mấy vị hoàng tử còn chưa cạnh tranh ra kết quả đang nắm bắt tất cả cơ hội tranh thủ lấy tư cách chính trị, dân ý, bọn họ cũng không muốn bỏ qua.

Vài người đều cười con ngựa cao to, từ phủ đệ một đường chạy chậm chậm, ăn mặc như Trạng Nguyên hoặc như tân lang điều phố khiến cho dân chúng xem đủ.

Lục hoàng tử do Hoàng quý phi sinh ra thật sự không vui khi bị người xem như con khỉ mà quan sát, muốn khiếm tốn ngôi xe ngựa đi thôn trang Tiểu gia, lại bị thủ hạ mưu trí tận tình khuyên bảo: “Lục Lang đừng cho rằng ý của dân chúng là râu ria mà chỉ coi trọng đại tộc thế gia, không biết, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, Thiên gia quyết định cũng sẽ tính ở ý dân.”

“Được người xem một chút là có thể có nhiều người ủng hộ hơn? Chuyện cười.” Lục hoàng tử mặc áo bào cổ tròn thêu chỉ vàng bày ra bộ dạng không kiên nhẫn.

“Tâm tư của Thánh thượng thế nào không ai biết, Lục Lang không ngại thử hơi bộc lộ chút mặt thiện của mình, để Thánh thượng biết ngài nguyện ý thân cận với dân chúng, nguyện ý đi tìm hiểu khó khăn của dân gian.” Mưu sĩ trả lời như vậy, hẳn luôn cảm giác chủ tử mình cao ngạo ngưỡng đầu nhìn trời quá nhiều, thiếu hụt tinh thần nhiệt tình, đi ra ngoài mà thân thiện thì dù sao cũng không gì tốt hơn.

Tiểu Dương ở trong thôn trang chờ các vị hoàng tử giá lâm, biết được ba vị hoàng tử anh tuấn hoặc lãnh diễm hoặc ung dung thu hoạch được một đồng hoa tươi trái cây của tiểu nương tử ném cho ở dọc đường đi thì không khỏi chê cười.

Nếu người nắm quyền cao nhất đều chỉ biết làm vẻ bề ngoài như vậy, chẳng phải là quốc gia không giống quốc gia? Dân giàu nước mạnh, lớn mạnh con khi, quân giặc đe dọa biên cảnh, những hoàng tử bán mặt kia là có thể làm được sao?

“Tiểu tướng quân có thể nói trước cho ta biết những thao tác trong buổi diễn tập sau đó được không? Xem ra, đây không phải là phương trận chạy nước rút đối kháng tầm thường đâu nhỉ?” Cửu hoàng tử tới thôn trang trước một bước đang cùng đứng trên lầu cao với Tiểu Dương, quan sát rừng rậm dãy núi, con sông và vách đá được cố gắng mô phỏng ra ở trên đất bằng phía dưới, hỏi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thon gầy kia tràn đầy tò mò, con ngươi màu râm nắng dưới ánh bình minh có vẻ lóe sáng khác thường.

Chương 58

Diễn Tập Dã Chiến

Đối mặt với câu hỏi của Cửu hoàng tử, Tiểu Dương nhìn vẻ mặt nghiêm túc có chút không phù hợp với số tuổi của đối phương thì có một chút sững sờ, hẳn tưởng rằng tiểu hoàng tử này chỉ tới ‘giả bộ đánh đấm’, hôm nay nhìn thấy, chẳng lẽ người này mới là người nghiêm túc hiểu chuyện nhất?

“Phương trận tác chiến đánh thẳng vào đường như thích hợp với bãi bùn, bình nguyên, thảo nguyên rộng lớn, đây đúng là phương thức tác chiến thường thấy trước mắt nhất, thậm chí bao gồm công thành cũng không thể rời bỏ quân trận chạy nước rút.”

Tam lang nói đến đó thì dừng lại, chỉ vào rừng rậm phía dưới trầm giọng nói: “Nhưng mà, tác chiến phải do tình hình, Điện hạ cảm thấy nơi này thích hợp cho kỵ binh trang bị hạng nặng đánh thẳng vào hoặc xếp thành hàng chém giết sao?”

Cửu hoàng tử lắc đầu một cái, rất thanh tĩnh trầm ngâm nói: “Đường quá chật, quá dốc, không thích hợp cưỡi ngựa, xếp thành hàng đường như cũng không thể.”

“Cho nên địa khu ở Tây Nam Di vẫn khó có thể ổn định, có quan hệ rất lớn với địa thế phức tạp dễ thủ khó công, giáo trường này chính là mô phỏng theo hình dạng bề mặt như bên kia.” Tam lang đã tính trước khẽ mỉm cười: “Hôm nay diễn tập chính là muốn cho mọi người cùng nhau tới nghiên cứu tường tận, rốt cuộc phải đánh trận ở loại địa phương này như thế nào.”

Cái gọi là nghiên cứu tường tận cũng chỉ là khiêm tốn, Cửu hoàng tử từ trên nét mặt của Tiểu Dương là có thể nhìn ra đầu mối, hấn nhìn giống như trả lời câu hỏi của mình nhưng trên thực chất lại không nói gì, chỉ là bày ra nét mặt nguyện ý nói chuyện cùng nhau, báo cho chút việc cần chú ý mà thôi.

Đối với loại tình huống này, Cửu hoàng tử lại không cảm thấy thất vọng, ngược lại cậu có thể từ trong câu trả lời của tam lang Tiểu gia cảm nhận được ý tốt trong đó.

Hôm nay, thế cục trong Hoàng thành cũng không rõ ràng, ai cũng không biết rõ tương lai kế vị là ai, vì vậy, người nóng lòng tìm chỗ đứng, hay người thông minh cũng tuyệt đối sẽ đối xử với ai cũng như nhau không quá thân mật.

Trong lòng Cửu hoàng tử biết mình chỉ là hoàng tử sắp thành niên, Tiểu gia cũng là phái thực quyền tay cầm trọng binh, thân là đích tử, Tiểu tam lang cũng không đối xử với cậu quá qua loa cho xong mà còn rất nghiêm túc chỉ vào địa hình phía dưới giới thiệu phong thổ biên giới tây nam, thái độ này đã coi như không tệ rồi.

Vốn Tiểu Dương chỉ xem loại sách ‘Tây Nam di chí’ nên hơi lý luận suông, nhưng sau khi trí nhớ dung hợp hấn lại phát hiện một nửa linh hồn nhỏ bé kia của mình chính là tay lỗi đời sống ở địa khu rừng rậm Tây Nam đến tám chín năm, nói đến chuyện bên kia dĩ nhiên là hạ bút thành văn.

Dù là cách khoảng thời gian mấy trăm năm, thế nhưng câu chuyện xưa truyền thuyết kia thì vẫn tồn tại, địa mạo và phong tục man di cũng sẽ không xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, không làm khó được Tiểu Dương.

Hấn lấy chút ít kiến thức về bò núi đao, lễ hội đốt đuốc, lễ tạ nước ở địa khu Tây Nam Di giải thích sinh động như thật, khiến Cửu hoàng tử nghe mà như chính mình đang ở hiện trường vậy.

Lại nói, cái từ man di này hấn càng nói càng cảm thấy không xuôi tai, mang theo nhiều nghĩa xấu không tốt, người ta là ‘dân tộc thiểu số’ nhiệt tình dâng trào lại thuần phác khả ái.

Rảnh rồi trò chuyện như vậy, toàn bộ một canh giờ nhanh chóng trôi qua, lúc này chur vị vương công đại thần mới từ từ ngồi vào vị trí của riêng mình, nghe nói ba vị hoàng tử cách không xa, sắp giá lâm.

Về phần một trăm tám mươi Huân Vệ, ngược lại bọn họ tới thật sớm, trời vừa sáng mặt trời giáp chói mắt, cưỡi đại mã cao lớn, chỉnh tề xếp thành hàng

diều võ dương oai ra khỏi thành, trước khi Cửu hoàng tử lên tầng lầu đã vào chiến trường mô phỏng thực địa với diện tích gần một trăm mẫu khảo sát rồi.

Vào năm ngày trước, Tiểu Dương đã mời bọn họ tới làm quen địa hình, tránh cho sau khi toàn thắng bị chỉ trích mượn địa thế cho dễ thắng mà không dùng vũ lực, thiệp mời trực tiếp đưa tới đã ở trong tay ngũ lang Chu gia người được Thánh thượng bổ nhiệm làm người lãnh đạo trong lần diễn tập này.

Đáng tiếc, vị Tả lang tướng này bảo thủ hoặc là nói hấn ta khinh thường cho người ta ân huệ, vẫn kéo tới sáng sớm ngày quyết chiến mới cho toàn đội thành viên đến xem.

Vừa sáng sớm đã nhìn thấy một đội kỵ binh trọng giáp kia chân chừ ở ngoài rừng cây mà không vào, Tiểu Dương lập tức cười khế. Trong rừng rậm, nói chuẩn xác là khu rừng mưa nhiệt đới này có thể cưỡi ngựa sao? Đường hẹp quanh co nhiều nhất là có thể cho ngựa đi chạy chậm chậm, đừng hy vọng có thể có tác dụng lớn, hơn nữa những con ngựa này còn cao to đã thế còn mặc khô giáp nữa!

Được rồi, ta đây chỉ mô phỏng rừng mưa, cây cối tạm thời trông cũng khác nhau, độ dày tuyệt đối cũng giống địa khu Tây Nam, nhưng nếu có thể gọi là “mô phỏng theo” thì dù thế nào cũng có năm ba phần tương tự chứ nhỉ?

Con của Binh Bộ thượng thư Tương Vũ quận vương nhìn tình hình này trực tiếp mắng: “Con bà nó, địa phương quý quái này có thể cưỡi ngựa mặc trọng giáp sao?! Vũ khí cũng không vừa tay, rừng cây dày đặc như vậy trường thương vung thế nào? Giơ lên gõ tay mình à?! Ai làm chuyện này, sao không đề cập tới chuyện đến khảo sát trước hả?”

Câu nói sau cùng là điển hình chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, tức giận đến mức làm cho cả người Chu ngũ lang thấy khó xử, sắc mặt biến thành màu đen, ép buộc mình coi thường những ánh mắt khinh bỉ tầm mắt kia phân phó mọi người xuống ngựa sửa chữa, lập tức cột ngựa cởi khô giáp.

Trịnh Cung Lượng kia vốn là đệ tử tôn thất, vốn muốn vào nhất doanh thân vệ, chẳng qua là lúc đó bên kia vừa vắn đủ nhân số, hấn lười phải chờ nên vào Huân Vệ, sau đó quen thân với binh sĩ rồi nên cũng chẳng muốn đổi lại.

Vốn là cuộc sống côn đồ giết thời gian mà thôi, Trịnh Cung Lượng cảm giác mình ở chỗ nào cũng giống nhau, Chu ngũ lang lại không nghĩ như vậy, ai lại thích ở dưới trướng của mình có một đại gia không thể chửi lại, cũng không chọc nổi chứ? Hơn nữa vị đại gia kia vừa gặp phải chuyện khó chịu là thích lớn tiếng kêu la, làm cấp trên hấn ta rất khó chịu.

Phụ thân của Trịnh lục lang là Tương Vũ quận vương đệ đệ của kim thượng, mặc dù khác mẫu thân nhưng mẫu thân của hai người cũng là tỷ muội thân thiết, hơn nữa năm đó hai tỷ muội này ở trong cung nâng đỡ lẫn nhau quan hệ hòa hợp, bàn về quan hệ thân sơ thì nhà hấn cũng chỉ kém nhà Vĩnh An vương một chút mà thôi.

Nghiêm chỉnh mà nói, Chu ngũ lang thân là Tiểu Cửu Tử của Vĩnh An vương thì với Trịnh lục lang cũng xem như người thân, chỉ tiếc tỷ hấn ta chỉ là kẻ thất, còn là một kẻ phi không thể nào được sủng ái, không lọt vào được mắt của con Tương Vũ quận vương. Ngược lại, Thanh Giang Quận chúa và Tương Vũ Quận Vương phi lại là khuê mật, đặt lên bàn cân là đã biết cao thấp rồi.

Nghĩ tới đây trong lòng Chu ngũ lang càng chán ghét, thầm nói: “Tiểu tử này, sẽ không phải là làm mật thám của Tiểu gia cố ý tới phá chứ?”

Trong lúc hấn ta đang thâm mắng trong lòng thì Tiểu Dương nở nụ cười thật tươi đi tới hàn huyên, sau đưa bản đồ chi tiết của giáo trường còn rất tốt bụng giới thiệu: “Nơi này không thích hợp mặc trọng giáp, hơn nữa diễn luyện sau đó cần dùng vũ khí đặc chế, cho nên, đặc biệt vì chư vị chuẩn bị áo giáp và tất cả dụng cụ.”

Nói xong hấn vỗ tay cho thuộc hạ mang các loại vũ khí trang bị, cung nỏ, thương ngắn, đại đao v.v... đầu tên và đầu thương đều được tháo rời, bao gồm trên lưỡi đao cũng quấn quả bông mềm, đề phòng đả thương người.

Kỳ lạ chính là, quả bông mềm đều bị nhuộm thành màu đỏ, áo giáp bên ngoài là bao quanh mảnh vải rách màu nâu xanh.

“Đây là vật gì?” Chu ngũ lang chỉ vào đầu mũi tên màu đỏ hỏi.

“Thuốc nhuộm.” Dưới tầm mắt nghi ngờ của tất cả mọi người, Tiểu Dương tiện tay nâng một đầu mũi tên trong đó lên khế cọ lên áo giáp, phía trên dính một ấn ký màu đỏ, “Dùng để ghi chép phần trăm tổn hao trong trận chiến. Trong đối kháng mô phỏng nếu bị dấu màu đỏ này ở chỗ hiểm thì sẽ là ‘tử trận’, cần lập tức tự động thoái lui khỏi trận diễn tập, nếu bị không quá năm lần ở những chỗ không nguy hiểm thì là ‘bị thương’, vẫn có thể tiếp tục giết, nhưng sau khi kết thúc diễn tập cần nhét vào phạm vi thống kê, tương đương tỉ lệ chết trận khi đánh trận thực tế.”

Cần phải biết, trong chiến đấu thực tế mất máu quá nhiều cũng sẽ chết người, cho dù không chết cũng sẽ biến thành tàn phế, nghiêm chỉnh mà nói, cái gọi là “tỉ số tổn hại trong chiến tranh” trừ nhân số tử vong ra, bị thương và vũ khí tiêu hao cũng phải tính toán ở bên trong.

Còn về việc tiến hành diễn tập thế nào, tam lang lấy ra bản kế hoạch đã được Thiên gia thông qua, để cho thủ hạ cao giọng đọc một lần: “Đầu tiên giả thiết hai đội quân, một là quân chính quy của triều đình, một là phản nghịch của Tây Nam Di. Có thể lựa chọn phương thức diễn tập, một, triều đình phái binh xông vào cứ điểm phản nghịch, tiến hành trận tiêu diệt; hai, phản nghịch đánh thẳng vào triều đình dùng thế vừa tấn công vừa phòng thủ; ba, hai phe hỗn chiến khó nhường nhịn hoặc là nói gặp nhau khi nào thì đánh nhau khi đó. Thời gian diễn tập mỗi lần là một canh giờ, hoặc đến khi toàn thể tử trận mới dừng lại.”

Các hoàng tử đứng ở trên lầu cao làm trọng tài, về phần ai là binh ai là phi, cũng có thể do bọn họ chỉ định hoặc rút thăm.

Sau khi giới thiệu quy tắc trò chơi, Tiểu Dương xin mời bọn họ tự động dò đường, mình thì đi tiếp đãi Cửu hoàng tử, lúc gần đi còn quay người lại nhìn mảnh vải rách bọc áo giáp, hơi tiếc nuối. Đây được xem như là ‘áo chống đạn’ nhỉ? Thật ra thì, nếu cho nhiều chút thời gian hẳn có thể làm ra loại áo ‘rần rừ’ giống rừng rậm, vậy thì càng chơi càng có cảm giác rồi.

Chờ sau khi mọi người đến đông đủ Tiểu Dương sai người đưa tới trà bánh, thịt lột da, thừa cơ lại giải thích với các chư vị vương công đại thần chút quy tắc của “Trò chơi”.

Một ít đại đội Huân Vệ cũng đã khảo sát tốt lắm rồi, trở lại trên đất trống nơi cửa ra vào xếp thành hàng, Từ Hằng Ninh thì mang theo tám mươi Tiểu gia quân đứng ở một bên, hai đội người đứng quan sát thâm đánh giá lực chiến đấu của nhau.

Chu ngũ lang âm thầm vui vẻ, Tiểu tam lang lại giảm bớt hai mươi người, chênh lệch số người càng lớn càng có lợi, hơn nữa, cảm thấy trong tay đối phương cũng không có người cao lớn khỏe mạnh gì cả, đứng ở một bên còn có người khom người lưng gù, dường như so với uy danh hiển hách trong truyền thuyết cũng không tương xứng lắm.

Đang xem chùng, Tiểu Dương cười híp mắt đi lên tạ lỗi nói: “Phải uất ức Tả lang tướng đối kháng với phó tướng của ta rồi, thật xin lỗi, tha lỗi, tha lỗi!”

Là nam nhân Tiểu gia duy nhất ở kinh thành, tam lang còn gánh vác chức trách chiêu đãi tân khách, giải thích, quả thật không có cách nào giám sát và đốc thúc tác chiến, thế cho nên chính ngũ phẩm Tả lang tướng chỉ có thể đối chiến với Phó tướng hàng đầu nhưng chỉ là Chiêu Vũ Giáo úy lục phẩm Từ Hằng Ninh, thật là, thua thiệt.

Sau khi nói xong lời khách sáo, là nên thương lượng rút cuộc phải đánh thế nào, mọi người nhất trí nhìn về phía ba vị hoàng tử đã trưởng thành kia.

“Nếu Tiểu tướng quân tự động xin đi giết giặc, vậy nhất định là có phần tâm đắc biết làm thế nào để chống đỡ tập kích của man di rồi.” Tam hoàng tử vóc người cao gầy gương mặt mỹ lệ là người nhiều tuổi nhất trong ba hoàng tử dẫn đầu mở miệng, “Vậy thì mô phỏng đánh thẳng vào chỗ công thủ của phản nghịch, các người là bên thủ. Lục đệ, Thất đệ thấy thế nào?”

“Tam ca nói rất đúng.” Lục hoàng tử mặc hoa phục hơi mập có giảm giác lạnh nhạt với tất cả, đối với chuyện ca ca mình vượt lên trước làm ra an bài có chút bất mãn. Dù hẳn có lớn tuổi hơn nhưng mẫu thân của mình là Hoàng quý phi, dựa vào gì mà đều muốn vượt lên trước mình?

Lúc Lục hoàng tử bực mình, thì Thất hoàng tử ôn tồn nho nhã ở bên cạnh lại cười nhạt, gật đầu nói: “Vậy thì bắt đầu đi, mong đợi biểu hiện của chư vị.”

Chu ngũ lang tuân mệnh cho cả đội dưới tầng lầu chuẩn bị, lại phát hiện Tiểu Dương không nói một lời làm ra mấy cái dấu tay với Từ Hằng Ninh đang đợi

lệnh ở phía dưới, đối phương lập tức chỉ vào hai ba điểm không cùng phương vị trên bản đồ... Ra dấu tay, sau đó vung tay lên lập tức dẫn tướng sĩ thủ hạ bước nhanh vọt vào rừng cây.

Tám mươi người của Tiểu gia quân này từ đầu chí cuối đều im ắng yên tĩnh, không chỉ không nói chuyện, đến tiếng bước chân cũng vô cùng nhỏ!

Khi bọn họ đứng không đủ cao lớn, lúc đi cũng khom người cong chân, nhưng người trên lầu cao vây xem lại phát hiện những người này tiến vào rừng nhiệt đới không lâu thì bóng người đã trở nên mơ hồ, bước chân kia dường như đặc biệt giống trong hoàn cảnh con mèo chạy trốn, dường như bọn họ còn dùng lá cây làm ngụy trang, làm cho người khác phải trợn mắt há hốc mồm - thời khắc này khiến cho mọi người đang quan sát cuộc chiến cũng cảm thấy tính bí mật rất mạnh, huống gì là hiện trường đối chiến?

Chu ngũ lang chia ra ba đường tiến vào rừng cây, nhìn dáng dấp hình như chuẩn bị cho hai đội hơn hai mươi người làm quân tiên phong nhanh chóng đánh bất ngờ đánh nghi binh bình thường, Tả Lộ là chính có gần một trăm người, Hữu Lộ là phụ có sáu mươi người.

“Loại hoàn cảnh rừng rậm này thảm thực vật rậm rạp dễ ẩn dấu thân hình, thay vì đối kháng chính diện, không bằng lợi dụng hoàn cảnh tiến hành ẩn núp, sau đó thừa dịp bất ngờ tiến hành phục kích.” Tiểu Dương chứng kiến tình hình sau đó nói như thế.

“...” Quan viên tam phẩm trở lên ở bên người hấn tạm thời cũng không lên tiếng, cảm giác lời nói của Tiểu Dương có chút kỳ cục, nhưng lại sợ mình hỏi không tốt dễ chọc cho người khác cười.

“Nhưng mà, đây không phải là chiến công thủ sao? Các người thủ còn Huân Vệ công mà.” Cửu hoàng tử nhỏ tuổi nhất, đối với lý niệm “Biết là biết, không biết thì là không biết, là biết cũng vậy” của Khổng Tử quán triệt thẳng thắn nhất, không hiểu là lập tức đặt câu hỏi.

Tiểu Dương nhìn vị hoàng tử nhỏ hơn hấn vài tuổi, trầm giọng nói: “Tiến công, là phòng ngự hữu hiệu nhất, ‘bị động tử thủ’ nhiều khi cũng đồng nghĩa với ‘chết’.”

Cửu hoàng tử đột nhiên sững sờ, sau đó yên lặng nghiêng đầu lại bắt đầu xem chiến cuộc, dường như vẻ mặt hết sức tập trung, khế siết chặt quyền là tiết lộ giờ phút này tâm tình cậu kích động thế nào. Bị động tử thủ tương đương với chết? Hình như, có chút đạo lý...

Giờ phút này, Tiểu gia quân đã có một số người canh giữ xung quanh tòa nhà gỗ “chỗ chỉ huy” được ghi chú ở trên bản đồ, Từ Hàng Ninh trấn giữ trong quân, có bốn người bò lên trên mái nhà ở bốn góc nằm rạp cảnh giới, còn có người tới gần các giao lộ khom lưng ẩn núp.

Còn lại hơn sáu mươi người là mười hai người một tổ rải rác trong rừng, lấy tòa nhà gỗ làm tâm điểm theo như hình chữ bước di chuyển khuếch tán ra bên

ngoài, thám báo mở đường, cung nỏ thủ đi theo ra bên ngoài hai mươi bước, sau đó là chỉ huy hai tiểu đội tay cầm tấm thuẫn và đại đao, cuối cùng áp trận chính là binh di chuyển.

Có một tiểu đội cần phải nhanh chân hơn tìm vị trí phục kích ngay tại chỗ bí mật ở gần nhà gỗ, hoặc là nói tiểu đội Hữu quân của Huân Vệ chưa đi tới bên trong đã gặp phải tiểu đội được phái đi dò xét đường rồi.

Kịch chiến giữa sáu mươi với mười hai người hết sức căng thẳng, trước một khắc các vị khách xem còn cảm thấy kết cục giống như vừa xem là hiểu ngay, kết quả không đợi cách xa nhau chỉ chừng một trăm bước hai đội đã chạm phải nhau, Tiểu gia quân dò đường thám báo đã chấp tay sau lưng ra dấu tay bỉ hoa sau đó cấp tốc rút lui, tiểu đội trưởng giống nhau không tiếng động ra lệnh, khoa tay múa chân sau đó đội người này liền tản ra trốn vào trong bụi cây bên đường.

Bởi vì dọc theo đường đi Huân Vệ đều đang nói chuyện trao đổi, thậm chí còn thỉnh thoảng tán gẫu, vì vậy, Tiểu gia quân im ắng yên tĩnh có thể trước một bước phát hiện bọn họ, tiến tới ẩn nấp thân hình chậm rãi chờ đợi Huân Vệ này tới bên cạnh bọn họ.

Sau đó, liền triển khai “Tru diệt” thiên về một bên, mượn tiếng gió che chở binh lính di chuyển kéo bốn Huân Vệ đi phía cuối, che miệng dùng chủy thủ đâm một cái lên trên ngực của bọn họ, lập tức tử trận.

Sau đó nữa là chính phó tiểu đội trưởng (tiểu đội trưởng và phó tiểu đội trưởng) để tấm thuẫn xuống, cầm đại đao trong tay nhanh chóng ‘vẽ’ lên cổ của hai người... Sáu mươi người này một đường đi qua không tiếng động liền thiếu đi tám chiến hữu, người cuối cùng mạo hiểm phạm quy “giãy giụa trước khi chết” cố ý đá một cái thật mạnh vào trên thân cây, cảnh báo cho những người khác.

Chỉ tiếc, đã chậm rồi.

Cung nỏ thủ bách phát bách trúng phòng ở phía trước đã bắn ra hai lượt khi bên phía Huân Vệ còn chưa kịp làm hành động gì, lập tức đánh chết tám người, kéo chênh lệch số người xuống còn bốn bốn và mười hai, đồng thời binh di chuyển cũng đánh ‘trọng thương’ ba người, sau đó đội Tiểu gia quân này xoay người bỏ chạy, vừa đánh vừa lui không lâu lắm đội Huân Vệ còn lại hơn bốn mươi kia lại lọt vào vòng phục kích của tiểu đội khác.

Sau khi bị phục kích hai mươi bốn chỉ còn lại ba mươi hai, rồi tiếp tục giảm xuống... Kết quả rất rõ ràng, Tiểu gia quân chỉ có ba người bị vết thương nhẹ, hai người trọng thương là có thể tiêu diệt toàn bộ tiểu đội sáu mươi người này.

“Kệ con bà hấn! Lão tử đây ra quân chưa thắng trận đã chết!” Trịnh Cung Lượng ngồi dưới đất sờ soạng cổ lại đầm rom phát tiết oán khí, sau đó nhìn huynh đệ đang đau khổ xung quanh cười khổ nói, “Chúng ta có kiên trì được hai khắc hay không? Có hay không?”

“Hình như, chưa tới hai khắc?” Có người cũng mang vẻ mặt đau khổ trả lời, liền tiếp oán trách: “Con bà nó thật dọa người!”

“Tiểu tam lang kia, hấn thật trâu bò!” Trịnh Cung Lượng cắn răng nghiêng lợi nói: “Ta cũng không tin mình thật sự kém như vậy, tuyệt đối là phương pháp huấn luyện không giống nhau tạo thành! Chúng ta đã luyện qua cốt người từ phía sau chưa? Cả đám đều ngu ngốc, như đâm vào đồng cỏ khô, đá vào tảng đá.”

Bị chết quá oan mà, rất nhiều người không phục, lập tức có người nói: “Khụ, bọn họ cũng quá hèn hạ rồi, phải không?”

Tên còn lại lạnh lùng nói: “Trên chiến trường ai quản người có hèn hạ hay không? Còn sống gọi là anh hùng chết chính là thi thể, dù sao, ta cũng phục rồi.”

...

Trên lầu cao, Tiểu Dương cũng không thấy đám “Thi thể” kia tranh luận, nhưng vừa bắt đầu hấn đã dự liệu được kết quả này. Đối mặt với loại tình thế thất bại áp đảo toàn bộ bị diệt này, có người sẽ oán giận thậm chí ghét hận đối thủ, có người lại sẽ khâm phục thậm chí ngưỡng mộ đối phương, nếu không thì loại từ “thần tượng” này từ đâu mà ra.

Hơn nữa, còn có nội ứng ở trong đó quạt gió thổi lửa, giúp một tay tuyên dương Tiểu gia quân.

Thấy trận chiến này, hấn chỉ khẽ mỉm cười một tiếng, giải thích: “Đây cũng là bình thường, trước tiên tìm người, sau đó mai phục, sau đó nữa lấy tốc độ như tia chớp cho kẻ địch sự đả kích mang tính chất hủy diệt.”

“Tả lộ quân sẽ làm thế nào? Người bên kia nhân số nhiều hơn.” Có người không nhịn được mở miệng hỏi.

Chương 59

Tranh Giành Đại Tẩu

Đối mặt với câu hỏi của người đứng xem, Tiểu Dương thân nhiên hỏi ngược lại: “Mười hai so với sáu mươi cũng có thể giành thắng lợi, chẳng lẽ, sáu mươi so với hai trăm còn có thể thua sao?”

Mọi người nửa tin nửa ngờ với quan điểm của hấn, đặc biệt là Tào Trung Lang tướng thủ lĩnh Huân Vệ càng thêm không muốn thừa nhận mấy phen thất bại không thể tránh được, chỉ đen mặt lại hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là trùng hợp thì xem mình thắng lợi rồi hả?”

“Vậy chúng ta cứ mãi mắt mong chờ?” Tiểu Dương nhàn nhạt cười một tiếng, bày ra bộ dạng khách khí.

Căn cứ vào thông tin, vị Tào Trung Lang tướng này và Tề Chiêu Nghi thân mẫu (mẹ ruột) của Thát hoàng tử là đã ra khỏi thân thích “ngũ phục”⁽¹⁾ rồi, bên ngoài nhìn hai người không quan hệ nhiều lắm, nhưng sau lưng như thế nào cũng không ai biết, tất nhiên khi tam lang nói chuyện cần hơi khách khí một chút, tránh cho đắc tội tất cả mọi người.

Mọi người không hề tán gẫu nữa, đưa mắt trở về trận chiến bên dưới.

Chỉ thấy Tả Lộ quân Huân Vệ đang vòng vèo bên ngoài muốn đi tới bên cạnh cứ điem, nhưng chỉ có hai mươi quân bình thường là cố ý đạp bước chân nặng nề chạy nước rút đánh nghi binh vào “chỗ chỉ huy”, cũng gặp phải một tiểu tổ bốn người khác, hai tổ kịch liệt đối kháng tiếng vang rung động bầu trời.

Tiểu gia quân này đã hội hợp hai mươi bốn người lại không giống như mọi người phỏng đoán, sau khi nghe được tiếng vang thì sẽ vội vàng phóng tới cứu viện, mà là trực tiếp lui về bên trong.

“Trong rừng rậm, tình hình quân địch không dễ thấy rõ, trước khi xuất chiến đã có ước định, gặp gỡ đội quân lớn không có cách nào chống đỡ thì dưới tình huống nào cũng cần phải phát tiếng cảnh báo.” Tiểu Dương giải đáp nghi vấn giải hoặc giống như nói cho mọi người, “Nếu không có tiếng thổi còi, tất nhiên bọn họ sẽ không tùy tiện nhúng tay cứu viện, để tránh trùng kế giương đông kích tây.”

“Bốn đội hai mươi, đây là?” Thát hoàng tử lộ vẻ không đành lòng, cảm thấy bốn chiến sĩ kiên trì đánh này không khác nào đang chịu chết.

“Có lúc, hy sinh cần thiết là đáng giá.” Tam hoàng tử vỗ đê đê mình một cái, có chút khinh thường cho rằng lòng dạ hăn từ bi hoặc là không quả quyết.

Tiểu Dương âm thầm nghĩ “Nếu chỉ vì bảo vệ tính mạng mình không để ý chiến cuộc, thứ người như thế quả thật không có tác dụng lớn.”

Chỉ là, không biết rốt cuộc cảm xúc “Không đành lòng” của Thát hoàng tử là thật sự hay biểu hiện giả dối dùng để mê hoặc huynh trưởng hăn? Cần phải biết, thế của mẫu tộc Tam hoàng tử yếu nhưng chiếm một “Trường”, cũng có chút công tích; Lục hoàng tử có số tuổi ít hơn thì mẫu thân cũng là Hoàng quý phi chấp chưởng nội cung, thế lực gia tộc cũng không thể khinh thường, rất có thể tương lai không lâu sẽ chiếm vị trí “đích” (dòng chính); năm gần đây Thát hoàng tử có lực lượng mới xuất hiện, mặc dù cũng lôi kéo được chút thế gia, muốn khẳng định chính mình là nhân vật “Hào hoa phong nhã tính khí rất tốt”, được quyền thần yêu mến, nhưng có người phụ thân nào sẽ thích “nô đại khi chủ” (bên dưới bắt nạt, lấn áp, lừa dối chủ) chứ?

Dùng ký kết ngầm nhường bộ để được lên ngôi, người như vậy thật sự có thể làm Hoàng đế tốt sao? Tiểu Dương có chút nghi ngờ, thật ra thì, hăn thích người có tính chính trực hơn, như số ít người ở dưới trướng hăn, nói là chịu chết, nhưng trước khi chết cũng phải kéo thêm mấy người xuống nước mới đủ vốn.

Có thể nói, bọn họ biểu hiện đặc sắc đến làm cho người ta không khỏi ghé mắt, đầu tiên là từ xa lợi dụng cỏ cây lấy tư thế nằm quỳ phục kích, ba vòng cung nỏ bắn nhanh sau đó thay đổi chiến cuộc xuống còn bốn so với mười ba, rồi sau đó bọn họ lại vứt bỏ tên dùng đại đao dũng mãnh giết địch, một nam tử cao lớn trong đó có lực lượng cực lớn, dùng rìu lấy một địch ba còn không rơi xuống thế hạ phong.

“Hãn tướng mang theo sức lực tốt...” Ngồi ở trên đài cao, Thượng thư Thôi Thừa Tổ thay thế phụ thân mình tới xem không khỏi nỉ non như thế, đến đây rồi cuộc ông đã tin chuyện Tiểu Dương mang theo mấy ngàn người dám đi đánh đám Nhung Khẩu gần như gấp mười lần với mình, không chỉ có chiến còn toàn thắng rồi.

Chỉ là, người dùng rìu kia sao thấy quen mặt thế?

“Phụ thân thường dạy ta: gặp phải nghịch cảnh càng cần phải dũng mãnh bước thẳng lên trước, đừng một cái có lẽ còn có hy vọng chiến thắng, một khi lùi bước thì tương đương với buông tha. Đây cũng là nguyên tắc làm theo của quân tốt dưới trướng ta.” Tiểu Dương khẽ mỉm cười, lại chỉ về tướng sĩ kịch chiến đằng trước giới thiệu, “Trong đó có một vị chiến sĩ là mới gia nhập chưa từng trải qua chiến trường chân chính, không ngờ cũng có thể dũng mãnh như thế.”

Mọi người nghe xong, tất nhiên có người tò mò hỏi: “Người nọ là?”

Tiểu Dương quay đầu lại hí mắt cười một tiếng, ánh mắt quét qua gia chủ Thôi gia, chậm rãi trả lời: “Đại cứu tử của ta, Thôi Văn Khang.”

Nghe hắn nói như vậy, hai mắt của Thôi Thừa Tổ không khỏi đột nhiên trợn lên - Thôi Văn Khang?! Khi nào thì đứa cháu của mình có loại khả năng này? Chỉ mới hơn nửa năm không gặp mà thôi. Lúc nó ở kinh thành quả thật thường gây chuyện, hơi sức cũng không nhỏ, nhưng một thân võ nghệ này... Chẳng lẽ, là ở vùng biên cương học được? Bởi vì Tiểu gia?

Đúng rồi, thời gian trước mới ban bố lệnh thi võ cử, có lẽ Tiểu gia đã sớm biết trước, nghe nói chất nhi này định ghi danh giải thí mùa thu, có lẽ, nó đi theo trở lại nói là tham gia quan lễ của Tiểu tam lang, cũng thật sự có nguyên do này trong đó.

Không đợi bắt đầu khảo thí, tìm cơ hội nở mày nở mặt ở trước mặt mấy hoàng tử, chur vị đại thần - đây thật sự là mưu đồ tốt! Gia thế lại thêm khả năng và cơ hội, kể từ đó, nó tiến vào kỳ thi mùa xuân hẳn là ván đã đóng thuyền.

Khi Thôi Văn Khang cùng với các chiến hữu lấy một địch bốn hăng hái chiến đấu đẫm máu thì đồng thời còn vừa đánh vừa rút lui thì lại có bốn Huân Vệ ‘tử vong’, hơn nữa là gặp được đội quân chủ lực chừng một trăm người, sau khi bốn người thôi còi cảnh báo thì đều sử dụng phục kích, quấy nhiễu, đột kích, rút lui kết hợp với chiến thuật.

Rất khác biệt với sự đi liều mạng bình thường.

“Trong rừng rậm, sau lưng các chiến sĩ không có dân chúng phải bảo vệ, không có thành trấn phồn hoa không thể bị phá hủy, cho nên, cũng không cần tử thủ một chỗ. Tuy là chiến dùng công thủ, nhưng chủ yếu nhất vẫn là cần tiêu diệt sinh lực đối phương, cho nên...” Tiểu Dương nói đến thế thôi không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt tốt đều có thể nhìn thấy Tiểu gia quân phía dưới tiến hành với Huân Vệ các loại vòng quanh, bọc đánh, các loại quấy nhiễu, phân chia, tách bọn họ ra từng đội nhỏ từng đội nhỏ, sau đó từ từ ‘xoi tái’ hai cánh cùng phía sau.

Đợi đến khi quân Huân Vệ đánh thẳng vào nơi phụ cận đóng quân thì đã không còn tới bảy mươi người, sau đó lập tức lại trúng hai lần mai phục, chỉ còn lại bốn mươi người được Tả lang tướng lãnh đạo xông thẳng về trước, chuẩn bị đi đốt lương thảo và kho hàng của đối phương.

Nếu đã là cục diện thất bại, thì tốt xấu vẫn phải làm ra chút chiến tích, nếu khôn thì quá khó chịu.

Kết quả, trận chiến rừng rậm vào lúc cuối cùng biến thành trận huyết chiến, chư vị vương công đại thân vuron cổ ra cũng không thể nhìn rõ ràng, chỉ nghe Tiểu Dương giải thích “Vách tường, góc tường, cửa sổ” nhân tố quyết định chờ phụ kích cuối cùng.

Không tới thời gian một phút, phía trên ở “nơi đóng quân” dựng lên cờ hàng tuyên bố kết thúc, chờ đám Huân Vệ từ bên trong rừng rậm đi ra khu vực sân trồng tập hợp thì ử rử cúi đầu khắp nơi chán nản cùng với mặt xám mày tro, so với Tiểu gia quân tinh thần ngẩng cao tạo thành khác biệt rõ ràng.

Tả lang tướng có kích động muốn khóc, lương thảo cũng còn chưa thấy đã bị diệt, toàn quân bị diệt! Vậy đó hoàn toàn là một bẫy rập, con bà nó, còn dùng cả phòng ốc đến mai phục!

Trực tiếp đưa đến tổn hại hơn cả một đầu với mười ba, Huân Vệ tử trận hơn một trăm sáu mươi, Tiểu gia quân chỉ có mười hai.

Trừ bọn họ dùng loại phương pháp đánh lén không đủ quang minh chính đại này ra, quả thật không thể bắt bẻ.

Mà đánh giặc cũng không phải là quyết đấu, tất cả đều vì thắng lợi, có thủ đoạn gì không thể dùng đây? Có quang minh chính đại hay không hoàn toàn không quan trọng, có thể chiến thắng hay không mới là mấu chốt nhất.

Bởi vì một lần chiến phòng thủ này chỉ mất thời gian một canh giờ, thời gian dài, người xem càng hăng hái, vì vậy, sau thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn ngắn ngủi, Huân Vệ không phục quyết tử chiến với Tiểu gia quân lần nữa.

Lần này, là Tiểu gia quân xông vào cứ điểm phản nghịch, tiến hành trận tiêu diệt.

Huân Vệ còn mong đợi đã quen thuộc địa hình sẽ khắc phục khó khăn sau trận đánh với Tiểu gia quân, không biết, cái gọi là “Trận tiêu diệt” thật ra thì chính là không để lại một ai.

Binh lính được Tiểu Dương huấn luyện ra chính là quân đội chân chính, sẽ không cho kẻ nào thừa cơ lợi dụng. Nếu nói là trận trước đó bọn họ còn có chút khách khí, vậy trận thứ hai này thì càng phát huy bí quyết phục kích đánh lén trong rừng rậm dã chiến này vô cùng tinh tế, đây mới thật sự là toàn quân bị diệt, Huân Vệ tử trận hơn một trăm bảy mươi tám, Tiểu gia quân chỉ có mười.

Hai trận vừa kết thúc, Chu Tả lang tướng mắt mặt to, Tiểu gia quân giành thắng lợi lớn, tất nhiên Thiên gia phải lau mắt mà nhìn loại phương pháp huấn luyện rừng rậm “Huấn vì chiến, luyện vì dùng” của Tiểu Dương, đến Uyển Như cũng bị tuyên triệu vào cung yết kiến Hoàng quý phi, bị mọi người lên xuống trái phải vây xem cả một ngày.

Chuyện phái đi đóng ở Tây Nam Di cũng được quyết định, quan chức vẫn chưa quyết định, thượng tầng vẫn còn đang tham thảo, vì vậy, phải đợi đến cuối năm quan viên địa phương báo cáo công tác sau đó mới quyết định.

Tiểu Dương tiếp tục luyện binh, Uyển Như cũng bắt đầu suy nghĩ chuyện Tây Nam Di, nàng cũng không thể lúc hành quân gấp gáp còn cầm bọc nhỏ theo trọng phụ đi nhậm chức, vừa tinh tế sửa sang lại hành trang, vừa tiếp tục tham dự các loại tụ hội với danh hiệu ái thê của người tâm phúc của Thánh thượng.

Trong lúc nhất thời bao gồm ca ca Thôi Văn Khang cũng biến thành chạm tay có thể bỏng.

Trong lúc diễn tập hấn thật sự vô cùng tỏa sáng, cũng coi như có tiềm năng phát triển tiền đồ, muội tế lại có gia thế bất phàm bản thân không thể không có công trạng gì được, Thôi Tương tuổi già yếu thế nhưng thanh niên như hấn sẽ có chút cơ hội phát triển sức mạnh, vì vậy, người làm mai người gần như muốn đập hỏng cửa Thôi gia.

Thôi Văn Khang bày ra thái độ tập trung tinh thần vì võ cử, không thích nói tới hôn sự.

Uyển Như lại có suy nghĩ khác. Tuy phụ thân không có ở đây, nhưng dù sao còn có gia gia nãi nãi có thể làm chủ, chuyện làm mai cũng không thành vấn đề, gặp mặt... Cũng không đáng để ca ca dùng đầu óc, còn không phải là nữ quyền trong nhà đi làm, hơn nữa, hấn đã nở mày nở mặt trước mặt các hoàng tử, đã ở trong lòng Thánh thượng, kỳ thi mùa xuân cũng không cần quá lo lắng.

“Ca, tuy có thể chờ đến kỳ thi mùa xuân để nâng cao giá trị, nhưng cũng không trở ngại khi tìm hiểu nhà gái trước, miễn cho bị những cô nương không chọc nổi kia cướp người.” Uyển Như bớt chút thời gian trở về nhà mẹ đẻ phân tích nói rõ với Thôi Văn Khang.

“Muội xem trọng ai?” Thôi Văn Khang cũng không phải kẻ ngu, nghe muội muội nói như thế là đã hiểu, ngộ nhớ lên làm phò mã, đây chính là người không

tiếp xúc được với thực quyền, còn không bằng đính hôn trước cho thỏa đáng, giờ khắc này ở trong kinh do gia gia nãi nãi tuyển chọn còn tốt hơn để Trương thị xuống tay.

“Aizz, chữ Bát (八) còn chưa chồng đít lên đâu, vậy làm sao có thể nói cho huynh biết được? Hơn nữa, muội có nói cũng không thành được...” Quả thật, trong lòng Uyển Như có một người rất hài lòng, lại không biết có thể đoạt nàng ấy làm đại tẩu của mình hay không.

Tiểu nương tử này ở kiếp trước chính là đối tượng được mọi người hâm mộ, nàng sinh ra ở thế gia nhà cao cửa rộng trước kỳ thi mùa xuân đã định thân với thư sinh hàn môn, vốn là được phụ huynh coi trọng đối phương có tài hoa.

Lúc gia tộc muốn hỏi hôn nàng ấy lại làm việc nghĩa không chùn bước gả cho, phu thê cầm sắt hòa minh nâng đỡ lẫn nhau, cho đến ba năm sau thư sinh kia làm một chuyện kinh người thi đậu, rồi sau đó lại trôi nổi trong quan trường ba năm, thư sinh được quý nhân thưởng thức rồi lại bởi vì tham dự tranh đấu giữa hoàng tử mà mất mạng, vị tiểu nương tử kia lại giúp trượng phu dạy con không xa không rời...

“Chờ muội tham gia mấy lần hội Thương Hoa nữa, chờ nhăm có cơ hội sẽ lập tức nói cho tổ mẫu biết, tuy nãi nãi đã già nhưng không hề nề, chắc chắn rất vui khi tôn nhi của mình lấy được người tốt.” Uyển Như tính toán như thế, gia thế tốt, nhân phẩm tốt, tướng mạo tốt, mỹ nhân bực này nếu có thể tiện nghi cho ca ca, vậy thì thật sự có ngũ cũng có thể cười mà tỉnh!

“Nhưng bên chỗ đại bá mẫu?” Thôi Văn Khang hơi chần chừ, cảm giác chuyện này sẽ không thuận lợi như thế. Chuyện đồ cưới đã nói với phu thê đại bá, lại không ai nói tới, hẳn ngưng ngừng không thôi, vẫn đang suy nghĩ, có phải bọn họ muốn có ý áp chế trương tử chi thứ hai là hẳn hay không.

Dù sao, tuổi của hắn cũng gần với trương tử đích tôn Thôi Văn Thái, đích thứ tử Thôi Văn Phong của đại bá mẫu lại còn nhỏ tuổi, ngộ nhỡ đối phương có chuyện gì ngoài ý muốn, vậy theo thứ tự tất nhiên tất cả sẽ tiện nghi cho mình rồi.

Nghe đại ca bản khoản, Uyển Như nhẹ nhàng lắc đầu một cái, trấn an nói: “Huynh đi con đường võ quan, đã sớm tỏ rõ lập trường muốn tự mình giành công trạng, sẽ không ảnh hưởng địa vị của biểu ca. Ta nghĩ, ở trong lòng Đại bá mẫu người không có mẹ ruột như chúng ta sẽ yên tâm hơn người do Trương thị dạy, huynh cũng đừng gấp, Tào đại nương còn chưa trở lại đâu, chuyện cả đời của huynh vẫn chưa quyết định, muốn nhắc tới đồ cưới thì phải có một lý do chứ?”

Nói đến Trương thị, Uyển Như càng cau mày, nàng mơ hồ cảm thấy đối phương sẽ có thủ đoạn gì đó, ví dụ như, khuyến khích phụ thân đang ở vùng biên cương định hôn cho đại ca?

Nghĩ như vậy, nhất thời nàng kinh hãi, chuyện này quả thật rất có thể, nhất định phải nhanh chóng định thân trước mới được, nếu không theo thứ tự đến trước và sau hoặc trưởng bối thân sơ mà nói, nếu gia gia nãi nãi có quyết định thì cũng sẽ không thay đổi được.

Ghi chú:

1. Chế độ “Ngũ phục” là chế độ để tang cho thân thích trong lễ của Trung Quốc. Nó quy định, liên hệ máu mủ thân sơ cũng khác, chế độ để tang cũng khác nhau, dưới đây chia thân thích làm năm loại, từ thân đến sơ theo thứ tự là: trăm suy, tề suy, đại công, tiểu công, ti ma. Ngoài “ngũ phục” thì liên hệ máu mủ tương đối xa, dù có quan hệ thân thích thì cũng có thể lấy nhau.

Chương 60

Thứ Muội Tranh Nổi Bật

Uyển Như muốn cho gia gia nãi nãi nhanh chóng định hôn cho ca ca, lại vì lý do an toàn muốn thấy tận mắt thấy vị hiền thê gương mẫu trong truyền thuyết kia, xem có phải là người được mọi người lấy làm mục tiêu hay không.

Dù sao, kiếp trước nàng rất ít tham dự giao tiếp, thậm chí cũng không qua lại gì với tôn nữ của Lễ Bộ Thượng Thư, tin đồn không thể hoàn toàn tin tưởng.

Như lúc đang ngủ gật thì lại có người đưa gói tới, ngày Tám tháng Tám Thanh Giang Quận chúa nhận được thiệp, trưởng công chúa Tương Dương muốn mời tới tham dự hoạt động du ngoạn vào mười ngày sau tức là ngày mười tám tháng Tám, trên thiệp có ghi, đây là hội hoa xuân cỡ lớn có thể mang thân quyến, khuê nữ, chất nữ thậm chí cả thân tộc cũng được.

Nói là đưa thiệp mời thì không bằng nói là đường muội trưởng công chúa tự mình viết, tờ thiệp hoa lệ kèm theo mùi hương thơm lạ lùng xông vào mũi. Nếu là Đại Trưởng công chúa phát thiệp mời, vậy nữ quyến nhà quan tứ phẩm trở lên tuyệt đối cũng có thể được mời hơn nữa nhất định là chạy theo như vịt, chắc hẳn có thể chạm mặt với tôn nữ của Lễ Bộ Thượng Thư.

“Váy ác yến và đầu hoa sao? Bình thường luôn tổ chức vào mùa xuân mà? Tháng tám, đã là mùa thu rồi.” Uyển Như mừng thầm trong lòng, nhưng nhìn thiệp lại có chút không hiểu. (Váy ác yến: lúc nướng tử ra cửa đi dạo chơi, sẽ lựa chọn địa phương thích hợp, lấy sân cỏ làm bữa tiệc, bốn bề dựng trúc lên, liên kết váy lại treo trên cây trúc, chính là lều vải tạm thời ăn uống, yến tiệc thôn dã đó chính là “váy ác yến”.)

Cái gọi là phân ra hai loại đầu hoa, một là trên đầu mình cài hoa lạ, xem ai tốt nhất. Hai là trong phạm vi trong sân, trong thời gian quy định để tiểu nương tử đi dạo hái hoa, xem ai nhiều nhất, tốt nhất.

Nếu đây là vừa du ngoạn vừa nấu cơm dã ngoại, cũng không nói hạn chế mang bao nhiêu đóa hoa, thì trong trận đấu không tránh khỏi sẽ nhạt nhẽo, mùa thu nhiều nhất là hoa Quế và hoa Cúc, hoa Quế không mang đi được, nếu cùng tranh đoạt hoa Cúc với người khác thì thật sự không có ý nghĩa.

“Trọng điềm trong thiệp trường công chúa đưa, dường như là khuê nữ và chất nữ.” Rất nhanh đại tẩu đã nói ra một câu như vậy, khiến cho Thanh Giang Quận chúa và Uyển Như bưng tỉnh hiểu ra.

“Hắn là muội ấy muốn nạp thiệp hoặc dâng thiệp cho nhi tử, thất lang mới gây ra chút tiếng gió với kỹ nữ trong Bình Khang Lý, là nên chọn một người tốt để hắn kiểm chế bớt.” Quận chúa vừa dứt lời thì uống một hớp nước ô mai ướp lạnh, oán trách: “Thời tiết, nói là mùa thu sao vẫn còn rất nóng. Aizz, đấu hoa yến quá giày vò, nhưng thiệp cũng đã đưa rồi không thể không đi nhỉ?”

Nếu trường công chúa thực sự muốn chọn một nhân tuyển tốt, đó nhất định là muốn mời đường tử của mình giúp đỡ xem xem thế nào, Thanh Giang Quận chúa không tránh được muốn lười.

“Chẳng lẽ là, hi vọng chờ tiểu nương tử vừa tới cửa đã mờ hôi rơi như mưa sau đó tháo trang sức để xem dung mạo chân chính?” Uyển Như thu lại nụ cười nhớ tới lời Tiểu Dương nói.

Hắn không thích Uyển Như đánh phấn quá dày quá trắng, cảm thấy như người giả dối, thậm chí còn nói: “Những nam nhân chỉ đi phòng chính thê của mình năm ba lần kia, rốt cuộc có biết thê tử của mình trông như thế nào không? Cho nên, phía sau phòng ta có Ôn Tuyên thật là cử chỉ sáng suốt.”

“Ngài ấy mời người đi đấu hoa, hơn phân nửa là mời ngài làm trọng tài.” Mai Thanh nói xong thì xin phép bà bà cho mình không đi vì việc vặt vãnh còn rất nhiều, nhi tử lại hơi nóng trong miệng còn nổi bọc nước, nàng muốn ở nhà chăm sóc con.

“Quả thật con không nên đi tham gia náo nhiệt.” Thanh Giang Quận chúa gật đầu một cái, nhìn đại tẩu phụ trong lòng rất hài lòng, tuy nó có chút bảo thủ, nhưng cũng không phải đầu óc chết, thông minh lại chính trực nghiêm cẩn, mới xứng là đại tẩu phụ trong nhà.

Nhìn thấy bà bà đồng ý cho tẩu tẩu không cần ra khỏi cửa, Uyển Như rất thức thời cười nói: “Tẩu tẩu an tâm ở nhà là được, mẫu thân đã có muội hầu hạ.”

Về phần thứ muội Tiểu Tình của Tiểu Dương, rốt cuộc có đi hay không, vậy còn phải xem ý của bà bà, nàng không hứng thú tự chủ trương trong lúc nói chuyện lại chen thêm vào chuyện khác. Tiểu Tình chỉ mười hai tuổi, trường công chúa vì nạp thiệp cho nhi tử đã góp đủ nhân số các thứ nữ ở chỗ các muội muội thúc bá rồi.

Quả nhiên, Thanh Giang Quận chúa rất bình tĩnh gật đầu lại bổ sung một câu: “Tình Nương còn nhỏ tuổi, cũng không cần đi. Thanh Nương, nếu con rảnh

thì dạy cho nó học chút quy củ, tính tình quá xúc nổi rồi, nhà chúng ta cũng không cần nữ nhân xuất sắc gì, nhưng cũng phải ngăn chặn để tránh tương lai nó gặp phải rắc rối.”

“Dạ, nhất định con sẽ để tâm.” Về mặt Mai thị nghiêm túc gật đầu đáp.

Trong lòng Mai Thanh càng hiểu rõ ý trong câu nói của bà bà, chính là bà không có thời gian cũng không có tâm tư đi quản thứ nữ kia, sau này giao toàn quyền cho đại tước phụ, cũng không cần tốn quá nhiều thời gian, chọn mấy đại nương tốt để dạy dỗ là được, vì vậy cũng không có cảm xúc bất mãn gì.

Uyển Như dự thính thì lập tức nhớ lại trong tộc quy Tiểu gia có viết một câu: “Nam nhi phải tự cường, nữ tử đừng trèo cao.”

Thế đạo này, lưu hành gả nữ nhi cho nhà cao cửa rộng, nhà thấp kém thì lấy nữ nhân. Nâng niu khuê nữ mười sáu năm dùng tài hoa hơn người, dung mạo xinh đẹp trèo lên nhà cao cửa rộng vì lót đường cho con cháu, loại chuyện như vậy rất thường gặp. Tiểu gia lại yêu cầu “đừng trèo cao”, cái này không riêng gì lý trí, còn có thể nhìn ra chí khí và khuyến khích.

Nếu lúc nghị hôn hiệp thương thỏa đáng, hoặc giai tầng hơi có sự khác biệt phu thê còn có thể chung đụng hài hòa, những nữ tử nhà thấp kém cưỡng cầu tới nhà cao cửa rộng thì phải đối xử thế nào đây? Ví dụ như Diêu gia, cho dù người như hoa như ngọc, từ lúc bắt đầu thì đã thấp kém rồi, cho dù gả cũng không nhất định sẽ được phu gia (nhà chồng) quý trọng, tôn trọng.

Không tới mấy ngày, đại bá mẫu nhà mẹ Uyển Như mượn lễ Bái Nguyệt vào ngày mười lăm tháng Tám muốn mời phu thê Uyển Như đến Thôi gia ăn bữa cơm đạm bạc vào ngày mười ba, ý của bà là: “Không có cách nào để cả nhà sum vầy gặp mặt, sớm gặp mặt cũng có thể thành tình nghĩa giữa huynh muội Uyển Như.”

Dĩ nhiên, đó chỉ là lấy cớ, lúc Uyển Như nhận được thiệp thì rất bối rối, đêm Trung thu đoàn viên ở ngoài ngắm trăng, Bái Nguyệt mới là quan trọng nhất chứ (bái nguyệt: vái lạy ánh trăng).

Mỗi khi gặp ngày hội này thì sẽ có rất nhiều văn nhân sĩ tử uống rượu ngâm thơ suốt đêm, cũng có dân chúng thừa dịp ánh trăng trong trẻo tổ chức ca múa âm ỉ ở vùng ngoại ô hoặc ở đất trống phường thị, thậm chí những nam nữ thanh niên còn có thể lén lút tiếp xúc đạt được nhân duyên.

Dưới tình huống này, chẳng lẽ mình và ca ca còn không tìm được chỗ tụ tập cần phải tới Thôi gia ngồi quy củ ư?

Chỉ là, nếu đại bá mẫu đã mời nàng thì phải đi, nếu đã mời thì tất nhiên đại bá mẫu có lý do, phải đi nghe một chút. Hơn nữa, Tiểu Dương cũng không đi dự tiệc, bận rộn hơn nữa cũng phải có thời gian dùng cơm đây là cho ái thê mặt mũi.

Quả nhiên, đợi đến khi Tiểu Dương trao đổi tình cảm, đàm luận về khảo thí với đại cữu huynh, đại bá mẫu đã lôi kéo Uyển Như ngồi ở bên thủy tạ ngắm trăng, vừa tán gẫu vừa nhìn đám nữ nhi chưa gả và nam hài còn nhỏ tuổi của Thôi gia cười đùa cách đó không xa.

“Hội đầu hoa của đại trưởng công chúa, con có đi không?” Sau khi tán gẫu được một lúc rốt cuộc đã hỏi tới nội dung chủ yếu khi mời Uyển Như tới hôm nay.

“Phải đi, đại tẩu và tiêu cô tử đều không đi, cũng không thể để một mình bà đi được.” Uyển Như cười trả lời như vậy.

“Hả? Về váy áo yếm đó, có nghe thấy tin đồn gì hay không?” Đại bá mẫu nghe nói Tiểu Tình không đi, nhất thời cảm giác dường như mình đoán được chút gì đó.

“Đại bá mẫu đang do dự nên mang ai đi sao?” Uyển Như cười như không cười nhìn đối phương một cái, ngay sau đó tròn mắt khẽ dờn đến trên người ba muội muội đang đứng ở bên hồ sen.

Bên trái là thứ nữ chi thứ hai tên Thôi Bình hơi tròn một chút, mười lăm tuổi, mặc dù tướng mạo xinh đẹp nhưng mẹ đẻ lại mất sớm, nàng không có người thân thiết quan tâm chăm sóc giống như bị Trương thị dạy cho có chút đần độn.

Đứng giữa là thứ nữ tam phòng Thôi Phương, mười ba tuổi, chưa trở mã nhưng cũng không kém, mẹ cả của nàng chỉ sinh được một người sau đó không có thai nữa, vì vậy cũng xem thứ nữ này như con ruột để đối xử.

Bên phải là dòng chính nữ tam phòng Thôi Uyển Thanh, tháng nữa là nàng được tròn mười sáu tuổi, đã trở mã được duyên dáng yêu kiều, thích thi họa nên nàng có chút khí chất thanh nhã, chính là “Phúc hữu thi thư khí tự hoa”. (Trong lòng có sách vở tất mặt mũi sáng sủa.)

Nghe Uyển Như hỏi một đặng, trả lời một nẻo thậm chí còn ném ra câu hỏi khác, sắc mặt của đại bá mẫu Lô thị tất nhiên không tốt, nghĩ tới có phải do chuyện mình cố ý kéo dài chuyện đồ cưới không cho câu trả lời, lúc này chất nữ mới giờ giọng giở quẻ làm người khác khó chịu.

Bà ta đang muốn mở miệng cãi lại đôi câu, lại nghe được Uyển Như hạ thấp giọng thần thần bí bí nói: “Trưởng bối nhà con nói, là trưởng công chúa muốn chọn dấng thiếp cho thất lang.”

“Có biết rốt cuộc là dấng hay thiếp không?” Đại bá mẫu nghe Uyển Như nói thì nhất thời có chút động lòng, Ôn thất lang dù rỗng nhưng phẩm cấp cao cũng có tư cách cưới dấng thiếp.

Vị trưởng công chúa này là con nối dõi duy nhất do Vương Hoàng hậu sinh ra, lúc Hoàng hậu và Hoàng thượng còn thiếu niên tình cảm phu thê khá sâu, lúc Hoàng hậu ba mươi dung nhan cũng không đổi nhưng bởi vì sinh khó mà qua

đòi, càng làm cho Hoàng thượng nhớ rõ đến nay không quên không sắc lập kế hậu, đến Hoàng quý phi thay mặt chuồng hậu cung cũng được chọn từ nữ tử Vương gia.

Rồi sau đó, trưởng công chúa gả cho Ôn Thanh Vũ con của Môn hạ thị lang Ôn Ngôn cận thần của thiên tử, hai phu thê cũng cầm sắt hòa minh ân ái đến nay, thậm chí, theo lý phò mã Ôn Thanh Vũ không thể có thực quyền lại được làm đến Thứ Sử thượng châu.

Ôn thất lang lại là ấu tử được cung chiều nhất, gia thế như vậy nếu có thể làm đấng thiếp, thứ nữ Thôi gia cũng muốn gả. Hơn nữa, nếu là xem mắt, vậy thì không riêng gì trưởng công chúa xem, được quý phụ khác coi trọng cũng có thể gả vào thế gia hạng nhất.

Chỉ là, bởi như vậy Thôi Uyển Thanh cần tỏ vẻ kính ý nhưng tuyệt đối không thể xuất sắc, nếu không ngộ nhờ vận số “quá tốt” được trưởng công chúa coi trọng muốn cứng rắn tranh đoạt, nếu đồng ý thì lại không cam lòng, nếu không đồng ý lại sợ đối phương làm bậy, công chúa hung hãn này phụ huynh của nàng cũng không thể trêu vào.

“Con cũng không rõ lắm, chỉ là có chút tiếng gió thổi, nói chuyện phiếm thôi đại bá mẫu đừng coi là thật.” Đầu tiên là Uyển Như nói chút lời từ chối, rồi lại nói nhỏ: “Là đấng hay thiếp cũng chưa có kết luận, nếu gia thế nhà gái xứng thì mới có thể thành. Nhưng có suy đoán, nhan sắc tốt hơn thì có thể tranh giành.”

Ngụ ý chính là hình như Ôn thất lang có chút tham hoa háo sắc, trưởng công chúa muốn tìm gia thế tốt lại vừa có dung mạo quyến rũ để nhi tử ở trong nhà đàn hoàng chút.

Háo sắc? Cũng không sao, nam nhân nào không lén vụng trộm chứ, có trưởng công chúa ủng hộ cũng không đến nỗi nào. Con người sáng rõ của Lô thị đảo qua đảo lại trên người thứ nữ Thôi Bình nhị phòng và thứ nữ Thôi Phương tam phòng, một đàn độn một còn trẻ giống như đều không thích hợp.

Cho dù Thôi Bình dựa vào dung mạo có thể có tiền đồ tốt, Lô thị cũng không hi vọng quá mức giúp đỡ chi thứ hai, bà ta vẫn hận không thể đạp Thôi Uyển Như, Văn Khang và kế mẫu Trương thị xuống dưới, hôm nay cần gì phải vì một thứ nữ do một nữ nhân đã tâm bưng bưng nuôi dưỡng mà suy nghĩ chứ?

“Thôi, tốt nhất nữ tử Thôi gia nữ vẫn nên làm đương gia vợ cả, không mang ai đi cả, tránh khỏi gây ra rủi ro cho đại bá của con, oán giận ta tâm nhìn hạn hẹp.” Lô thị tính toán liên tục sau đó đưa ra quyết định.

Bà ta biết trọng phu mình tuyệt không hi vọng nữ tử Thôi gia làm đấng thiếp, dù là thứ nữ cũng không được, năm đó vì hôn sự của thứ nữ Thôi Huyền phòng thứ mà hai phu thê xảy ra tranh chấp. Thôi Bình là Lô thị không hy vọng cho nàng có cơ hội thượng vị, thứ nữ tam phòng lại được nuôi như đích nữ, có lẽ càng kiêng kỵ hơn.

Sau khi buông tha cho tính toán, thật ra thì Lô thị cũng không thất vọng, nữ tử Thôi gia không thích hợp nhưng chất nữ không cùng chi ở nhà mẹ đẻ ngược lại không tệ, những năm gần đây nhà của chất nữ dần dần yếu thế, có lòng muốn trèo lên quyền quý hi vọng nhờ mình giới thiệu một phen.

Lễ cũng đã nhận rồi nhưng chuyện vẫn chưa hoàn thành bà ta có chút không yên, cơ hội này tới vừa đúng lúc!

Đến ngày đấu hoa, Lô thị dẫn chất nữ nhà mẹ đẻ được trang điểm lộng lẫy và Thôi Uyển Thanh ăn mặc thanh nhã chờ xuất phát, vừa đi tới cổng trong chưa ra bên ngoài đã nhìn thấy Thôi Bình khẽ mỉm cười xông tới.

Rồi sau đó, nàng nở nụ cười ngượng ngùng quý gói hành lễ với Lô thị, rồi lại cất cao giọng nói: “Cám ơn đại bá mẫu yêu thương, chất nữ còn sợ đến chậm, không ngờ vẫn kịp.”

Mười năm rồi, lần đầu Lô thị thấy thứ nữ chi thứ hai có giọng nói to như vậy, đủ để cho vú già xung quanh nghe rõ.

Nhưng mà, ta có mời người sao? Ép mua buộc bán à?! Đại bá mẫu bị Thôi Bình xuất hiện bất thành linh dọa cho sợ lại nhìn thấy trên đầu Thôi Bình cài hoa Nguyệt Quý (Hoa Nguyệt Quý là một loại cây có hoa thuộc chi Hoa hồng, loài bản địa của một số tỉnh miền Trung Trung Quốc như Quý Châu, Hồ Bắc và Tứ Xuyên) màu đỏ tím tiên diễm ướt át, nhất thời có loại kích động muốn học máu.

Đây chính là hoa Nguyệt Quý dị sắc bình thường khó gặp, dọc theo bên ngoài cánh hoa màu đỏ tím diễm dứa lẳng lơ có một vòng đường viền màu trắng mảnh, được người đặt cho nhã danh “tử bào đại ngọc”, Lô thị rất rõ ràng trong nhà không trồng hoa này, tới lúc ở hội đấu hoa muốn mua bên ngoài một đóa cũng khó biết bao nhiêu.

Thôi Bình này không có tiền lại không có thế cũng không biết lấy được hoa Nguyệt Quý thượng phẩm này ở chỗ nào. Hừ, chi thứ hai này, cũng không phải là đèn đã cạn dầu!